

него, то са разсърдилъ, отстъпилъ на нѣколко крачки назадъ, направилъ съ гърбътъ си джга, подраскалъ килимътъ, погладилъ си зурлицата, полизалъ си длановете, и пакъ са приближилъ до дѣда Либена; но дѣдо Либенъ, който излѣзалъ вече изъ своето тѣрпение, хласналъ своятъ котанъ-бей съ лахтекътъ, и котанъ-бей билъ принуденъ да са разсърди до толкова, щото отишалъ на покривътъ, за да си търси друга компания. Съ една дума, дѣдо Либенъ билъ не на своето мѣсто и сърдилъ са на нѣщо си. „Тжй, тжй, трѣба да са поговори съ хаджи Генча и да са разпита добре за сичко Работата излазя не сжвсѣмъ добра. Хората не би говорили на вѣтарътъ Но Хаджи Генчо, както ми са чини, е добаръ, уменъ и ученъ човѣкъ; той пѣе на пѣвницата. . . . Не, тая работа не е тжй, както е ! А ето и него. . . .

Въ това време влѣзалъ Хаджи Генчо и